

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

 WARSZAWA.

Nr. 6.

 1 kwietnia 1931.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	Str.
7. Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1931 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Sosnowcu w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu	82
8. Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 marca 1931 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Kaliszu w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu	82

OKÓLNIKI:

Nr. 1599/II. A./31 w sprawie wizytacji sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości	83
Nr. 1600/II. A./31 o postępowaniu w sprawach karno-administracyjnych	83
Nr. 1602/NP./31 w sprawie wniosków o zezwolenie na ściganie postów i senatorów	84
Nr. 1603/I. U./31 w sprawie wykonania polsko - francuskiej konwencji, dotyczącej przesyłania pism sądowych oraz rekwizycji w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 grudnia 1925 r.	86
Nr. 1604/I. U./31 w sprawie powództw o zakłócenie posiadania w związku z postępowaniem scaleniomem	86
Nr. 1605/II. A./31 w sprawie osób tymczasowo aresztowanych	87

PRZEPISY dla komorników jako specjalnych poborców w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, wydane przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli

KOMUNIKATY:

w sprawie zmiany adresu Biura Ekspertyz Państwowych Zakładów Graficznych	96
w sprawie rozporządzenia Rządu Z. S. R. R. o trybie podpisywania umów i wydawania pełnomocnictw na dokonywanie operacji handlu zagranicznego	96
w sprawie podziału m. Lublina i powiatu lubelskiego na rewiry egzekucyjne.	97
w sprawie przekazywania obiektów, stanowiących własność Skarbu Państwa.	98
UZUPEŁNIENIE do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 5/26)	99
BIBLIOGRAFJA	99
SPROSTOWANIA	100

7.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1931 roku o utworzeniu urzędu notariusza w Sosnowcu w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu.

Na podstawie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Tworzy się trzeci urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu grodzkiego w Sosnowcu z siedzibą notariusza w Sosnowcu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

8.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 marca 1931 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Kaliszu w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu.

Na podstawie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Tworzy się trzeci urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu grodzkiego w Kaliszu z siedzibą notariusza w Kaliszu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1599/II. A./31

w sprawie wizytacji sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów Rzeczypospolitej Polskiej.

Ministerstwo Sprawiedliwości zawiadamia, że z uwagi na konieczność dalszego stosowania możliwie najdalej idących oszczędności, zarządzenia wydane okólnikiem Ministra Sprawiedliwości dnia 28 kwietnia 1930 r. Nr. 1537 w sprawie wizytacji sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości (Dz. Urz. Min. Spr. Nr. 9) utrzymuje się w mocy także przez okres budżetowy 1931/1932 r.

Ministerstwo Sprawiedliwości prosi Panów Prezesów i Prokuratorów o wydanie z tego powodu — w poruczonym im zakresie działania — dalszych odpowiednich zarządzeń.

Warszawa, dnia 5 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Świątkowski*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1600/II. A./31

o postępowaniu w sprawach karno - administracyjnych.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów sądów okręgowych.

Doszło do mojej wiadomości, że niektóre sądy w toku rozpatrywania spraw karno - administracyjnych (art. 618 i nast. k. p. k.) poddają krytyce tryb postępowania władz administracyjnych stosowany w czasie przed wydaniem przez te władze orzeczenia, a niektóre sądy w wypadku stwierdzenia usterek w tem stadium postępowania, które toczyło się przed władzami administracyjnymi — np. w razie zaniechania wyznaczenia rozprawy (art. 19 rozporządzenia o postępowaniu karno - administracyjnym z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365), lub w razie niezawezwania obwinionego na rozprawę (art. 21 cyt. rozporządzenia), — zwracają akta odnośnej władzy i żądają przeprowadzenia ponownego postępowania celem usunięcia zauważonych uchybień.

Tego rodzaju postępowanie sądu sprzeczne jest z wyraźnym postanowieniem art. 619 § 3 k. p. k., w myśl którego orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje w postępowaniu sądowym **prawomocny** akt oskarżenia. O ile zatem orzeczenie to nie stało się już prawomocnym, prezes sądu (przewodniczący wydziału, sędzia w postępowaniu uproszczonym), nie badając czynności władzy administracyjnej, poprzedzających wydanie orzeczenia, winien w myśl art. 291 k. p. k. wyznaczyć termin rozprawy głównej, stosując przytem wskazówki, zawarte w okólniku z dnia 5 grudnia 1930 r. Nr. 1589 (Dz. Urzęd. Nr. 23 str. 477).

Podkreślić należy, że „żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego” złożone w myśl art. 618 k. p. k. **nie jest odwołaniem się do wyższej instancji**, lecz jedynie powoduje zmianę właściwości władzy powołanej do rozpatrzenia sprawy (zamiast władzy administracyjnej — sąd); obojętne jest zatem dla sądu, który w myśl wyraźnego przepisu art. 622 k. p. k. rozpoznaje sprawę według przepisów obowiązujących

w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, czy i jakie usterki za-
szły w postępowaniu władzy administracyjnej.

Jeżeliby zatem sąd w toku rozpoznawania tego rodzaju spraw zau-
ważył, że niektóre władze administracyjne stale nie stosują odpowiednich
przepisów o postępowaniu, to — o ile usunięcie tych usterek nie da się
osiągnąć w drodze bezpośredniego porozumienia sądu z kierownikiem da-
nej władzy w myśl postanowień ustępu 8 powołanego okólnika Nr. 1589—
zwrócić się winien w drodze służbowej do Ministerstwa Sprawiedliwości,
podając konkretne wypadki zachodzących usterek.

Panów Prezesów i Prokuratorów proszę o podanie zasad wyrażo-
nych w niniejszym okólniku do wiadomości wszystkim p. p. sędziom
i prokuratorom, czynnym w podległych sądach i prokuraturach i o czu-
wanie nad ich przestrzeganiem.

Warszawa, dnia 16 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1602/NP/31

w sprawie wniosków o zezwolenie na ściganie posłów i senatorów

Do wszystkich sądów i prokuratur.

Z uwagi na treść art. 2 § 2 K. P. K. uchylam okólniki Nr. 278 z dn.
9 czerwca 1919 r. (Dz. Urz. Nr. 5-6/20 str. 105), Nr. 699/III. N./23 z dnia
26 maja 1923 r. (Dz. Urz. Nr. 11 str. 250), okólnik Nr. 1000/NP/25 z 16 lu-
tego 1925 r. (Dz. Urz. Nr. 5 str. 90) i okólnik Nr. 1427/NP./28 z dnia 27 paź-
dziernika 1928 r. (Dz. Urz. Nr. 21 str. 412) i zarządzam co następuje:

I. Z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie posła do odpowie-
dzialności (art. 21 ust. 1 Konstytucji) z powodu przestępstwa, ściganego
z urzędu (art. 53, 54 K. P. K.) występować winien zawsze prokurator okrę-
gowy, zarówno gdy sprawa należy do właściwości sądu okręgowego, jak
i wówczas gdy właściwym jest sąd grodzki.

Wobec tego sędziowie śledczy, sądy grodzkie i jak również organa
prowadzące dochodzenie winny natychmiast po ujawnieniu poszlak prze-
ciwko posłowi powiadomić o tem prokuratora.

II. Wniosek o wydanie posła powinien zawierać zwięzłe, lecz do-
kładne przedstawienie faktów stanowiących czyn karalny i prawną jego
kwalifikację, w konkluzji zaś należy zamieścić żądanie, aby Sejm zezwo-
lił na pociągnięcie posła do odpowiedzialności za czyn opisany we
wniosku.

W wypadku współdziałania kilku posłów w tem samym przestępstwie
wniosek o wydanie winien być sporządzony co do każdego posła od-
dzielnie.

III. Wniosek o wydanie winien być adresowany do Sejmu i przed-
stawiony w 2-ch egzemplarzach przy odpowiednim piśmie Ministerstwu
Sprawiedliwości za pośrednictwem prokuratora apelacyjnego.

Do przedstawienia dołączyć należy do użytku Ministerstwa odpisy
lub wyciągi z protokołów i innych pism, mających ważniejsze znaczenie
w sprawie, a w razie potrzeby — całe akta.

IV. Zakazu pociągnięcia posła do odpowiedzialności bez zezwo-
lenia Sejmu nie można rozumieć w ten sposób, jakoby zabronione były

wszelkie czynności, mające na celu wykrycie sprawcy przestępstwa, oraz
ustalenie istoty i kwalifikacji czynu. Dokonanie tych czynności jest ko-
nieczne, ponieważ wniosek o wydanie nie może opierać się jedynie na
przypuszczeniach, lecz musi zawierać konkretne dane i fakty, ustalone
bądź w drodze dochodzenia, bądź też nawet śledztwa, które w myśl za-
sad K. P. K. może być wszczęte i prowadzone dla wszechstronnego wy-
jaśnienia okoliczności sprawy bez skierowania przeciwko określonej
osobie.

Przed uzyskaniem zezwolenia na ściganie niedopuszczalne jest na-
tomiał skierowanie sprawy przeciwko osobie posła, a więc przesłuchi-
wanie posła w charakterze podejrzanego lub oskarżonego (art. 251 lit. a
K. P. K. 20 przep. wpr. K. P. K., art. 243 § 2 P. K. P.), obejmowanie jego
osoby wnioskami i postanowieniami oraz wpisywanie jego nazwiska do
ksiąg.

V. Po udzieleniu przez Sejm zezwolenia na ściganie sprawie nadać
należy zwykły ustawowy bieg, przyczem prokuratura i sąd uprawnione są
przedsiębrać w toku tego postępowania wszelkie czynności prawem prze-
widziane.

VI. W razie zatrzymania posła na gorącym uczynku zbrodni po-
spolitej (art. 21 ust. 4 p. 2 Konstytucji), zawiadomienie o tem Marszałka
Sejmu powinno być zredagowane i przesłane tak jak wniosek o zezwole-
nie na ściganie.

Poza tem o zatrzymaniu należy niezwłocznie zawiadomić Minister-
stwo (Nadzór Prokuratorski) telefonicznie lub telegraficznie.

VII. W sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego lub posiłko-
wego obowiązek uzyskania zezwolenia na ściganie ciąży na oskarżycielu
prywatnym lub posiłkowym. Sąd i prokurator winni na prośbę oskarży-
ciela przyjąć od niego pisemny wniosek celem dalszego skierowania. Sąd
kieruje wówczas wniosek do prokuratora, który przesyła go ze swą opinią
Ministerstwu Sprawiedliwości w drodze służbowej.

Jeżeli prokurator dowie się o przesłaniu przez oskarżyciela wnio-
sku wprost do kancelarii sejmowej, zawiadamia o tem Ministerstwo
w drodze służbowej.

Jeżeli prokurator obejmuje oskarżenie na zasadzie art. 69 lub 73
K. P. K., a wniosek o zezwolenie na ściganie posła jeszcze nie został zło-
żony, winien to uczynić prokurator.

VIII. Wniosek o zezwolenie na wydanie konieczny jest tylko wów-
czas, gdy postępowanie ma być wszczęte w czasie trwania mandatu. Je-
żeli natomiast postępowanie wszczęte zostało przed uzyskaniem manda-
tu do urzędującego Sejmu (art. 21 ust. 2 Konstytucji), to należy prowadzić
je nadal i władze sądowe nie powinny w tym wypadku zwracać się do
Sejmu o zezwolenie na ściganie, Sejm natomiast ma prawo żądać zawie-
szenia takiego postępowania.

Aż do chwili uchwały Sejmu, zawieszającej postępowanie wszczęte
przed uzyskaniem mandatu, właściwe władze uprawnione są do dokony-
wania wszelkich ustawowych czynności, nie wyłączając stosowania środ-
ków przymusowych przewidzianych w obowiązujących przepisach
prawnych.

O przebiegu postępowania nie należy w tych wypadkach zawiada-
miać Marszałka Sejmu, nie znajduje to bowiem żadnego uzasadnienia
w Konstytucji.

IX. Zalecenia i wyjaśnienia niniejszego okólnika mają odpowiednie
zastosowanie — gdy wypadnie żądać od Senatu wydania senatora, lub od

Sejmu Śląskiego wydania posła tego Sejmu (art. 17 statutu śląskiego), przy czym wniosek do Sejmu Śląskiego należy kierować nie przez Ministerstwo, lecz przez prokuratora Sądu Apelacyjnego w Katowicach.

Warszawa, dnia 26 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:

Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1603/I. U./31

w sprawie wykonania polsko-francuskiej konwencji, dotyczącej przesyłania pism sądowych oraz rekwizycji w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 grudnia 1925 r.

Do wszystkich sądów.

W związku z konwencją polsko-francuską, dotyczącą przesyłania pism sądowych oraz rekwizycji w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 27, poz. 210), zarządzam, aby sądy polskie, w sprawach cywilnych i handlowych, przysyłały pisma sądowe przeznaczone dla osób przebywających we Francji, jak również rekwizycje, przeznaczone do wykonania na terytorjum francuskim, wprost do miejscowo właściwego konsulatu R. P. we Francji (z pominięciem Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Spraw Zagranicznych). O ileby sądowi nie był znany właściwy konsulat R. P., winien sąd kierować pisma sądowe i rekwizycje do konsulatu generalnego R. P. w Paryżu.

Zarazem polecam, aby przy przesyłaniu pism sądowych i rekwizycji sądy stosowały się ściśle do postanowień polsko-francuskiej konwencji z dn. 30 grudnia 1925 r., a w szczególności co do tłumaczeń przestrzegały przepisów art. 4 ust. 2 i 3.

Wykaz polskich urzędów konsularnych z podaniem adresów i terytorjalnego zakresu działania będzie ogłoszony w najbliższym czasie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 27 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:

Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1604/I. U./31

w sprawie powództw o zakłócenie posiadania w związku z postępowaniem scaleniowym.

Do wszystkich sądów.

W myśl art. 7 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o zakresie działania Ministra Reform Rolnych i organizacji urzędów i komisji ziemskich (poz. 706 Dz. U. R. P.) orzeczenia Głównej Komisji Ziemskiej są ostateczne i podlegają natychmiastowemu wykonaniu po ich doręczeniu bez względu na to, czy osoby interesowane wniosły na takie orzeczenie skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, gdyż wniesienie takiej skargi w myśl art. 4 ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 68, poz. 400)

nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia. Wobec tego na podstawie art. 36 pkt. a) ustawy o scalaniu gruntów z dnia 31 lipca 1923 r. w brzmieniu obecnie obowiązującym (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833), może nastąpić wprowadzenie uczestników scalenia w posiadanie działek, stosownie do projektu zatwierdzonego orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej, mimo, że orzeczenie to zostało zaskarżone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, o ile oczywiście w trybie właściwym (art. 4 wymienionej wyżej ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym) nie nastąpiło przedtem wstrzymanie wykonania tego orzeczenia.

Uchylenie jednak przez Najwyższy Trybunał Administracyjny takiego już wykonanego orzeczenia nie może samo przez się skutkować powrotem uczestników scalenia do przedscaleniowego stanu posiadania, albowiem w tym przypadku mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie zmian wprowadzonych do wykonania na gruncie orzeczeń o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 260), według których (art. 1) wprowadzony na grunt na podstawie art. 36 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów, projekt scalenia **nie ulega zmianom na gruncie**, chociażby treść orzeczenia, zatwierdzającego ten projekt po jego wykonaniu, uległa zmianie w trybie, w ustawach przewidzianym, jeżeli komisja, która wydała orzeczenie, uzna, iż wprowadzenie zmian na gruncie naruszy w sposób istotny uporządkowany już ustrój rolny.

Z tego wynika, że w sprawach tego rodzaju kwestję powrotu do stanu przedscaleniowego może zdecydować jedynie komisja ziemska i że po uchyleniu przez Najwyższy Trybunał Administracyjny orzeczenia Głównej Komisji Ziemskiej, zatwierdzającego projekt już legalnie wprowadzony na grunt, nie mogą mieć miejsca powództwa o zakłócenie przedscaleniowego stanu posiadania w sądach powszechnych.

Zwracam uwagę sądów na powyższy stan prawny wobec tego, że były przypadki, które mogą się jeszcze powtórzyć, że niezadowoleni uczestnicy scalenia po uzyskaniu wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego uchylającego orzeczenie zatwierdzające projekt, wytaczali powództwa w sądach powszechnych o przywrócenie przedscaleniowego posiadania i sądy powództwa takie uwzględniały a w ten sposób wyrok sądu zapadał w kolizji z orzeczeniem lub zarządzeniem komisji i urzędów ziemskich.

Warszawa, dnia 27 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:

Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1605/II. A./31

w sprawie osób tymczasowo aresztowanych.

Do wszystkich władz zarządu i wymiaru sprawiedliwości.

Na podstawie wyników wizytacji więzień, oraz danych statystycznych stwierdzono, iż liczba osób tymczasowo aresztowanych, przebywających w więzieniach stale wzrasta, co wskazuje między innymi na zbyt szerokie stosowanie aresztu, jako środka zapobiegawczego, bądź na przeciąganie czasu jego trwania ponad konieczną potrzebę.

Taki stan rzeczy jest nietylko sprzeczny z zasadami kodeksu postępowania karnego, lecz ponadto powoduje przeludnienie zakładów więziennych ze wszystkimi wynikającymi stąd ujemnymi następstwami zarówno dla bytu więziennego jak i dla Skarbu.

W myśl przepisów § 82 reg. kar. sądy ze szczególną uwagą czuwać winny nad tem, aby tymczasowe aresztowanie ograniczyć wyłącznie do wypadków **niezbędnej potrzeby**. W szczególności w wypadkach zastosowania aresztu na zasadzie art. 165 pkt. a) i pkt. c) prokuratorzy przy stawianiu wniosków, a sędziowie śledczy i sędziowie grodzcy przy wydawaniu nakazów aresztowania, winni zawsze szczegółowo rozważyć, czy ze względu na osobę podejrzanego, jego stosunki rodzinne, zawodowe i majątkowe, istotnie zachodzą warunki, uzasadniające konieczność zastosowania tego najostrożniejszego środka zapobiegawczego, czy też cel postanowienia — zapobieżenie uchyleniu się od sądu — mógłby być osiągnięty w inny sposób, przez zastosowanie środków łagodniejszych: kaucji, poręczenia, zakazu wydalania się, dozoru policji.

Również w dalszym toku postępowania w każdym jego stadium ciąży na sądach i prokuraturach bezwzględny obowiązek czuwania nad tem, czy nie ustały przyczyny aresztowania (art. 170 k. p. k.), aby w takim razie mogło nastąpić niezwłoczne uchylenie odnośnego postanowienia.

Prokurator w toku dochodzeń obowiązany jest w myśl art. 170 § 2 k. p. k. i § 108 reg. prok. niezwłocznie zwolnić tymczasowo aresztowanego, gdy tylko ustaną przyczyny aresztowania. W toku śledztwa prokurator w myśl § 127 reg. prok. winien stale informować się o jego przebiegu, a w miarę wyników śledztwa, w razie ustania przyczyny aresztowania niezwłocznie wystąpić z wnioskiem o uchylenie lub złagodzenie środka zapobiegawczego.

Po zakończeniu postępowania przygotowawczego prokurator, składając akt oskarżenia (art. 282 k. p. k.) winien rozważyć, czy okoliczności sprawy wymagają utrzymania nadal aresztu.

Sędziowie śledczy i grodzcy także w toku dochodzenia — o ile nie prowadzi go prokurator bezpośrednio lub za pośrednictwem policji — winni czuwać nad tem, czy nie ustały przyczyny aresztowania, i w tym celu mogą zarządzić przedstawienie sobie akt dochodzenia (§ 92 reg. kar.).

W dalszym toku postępowania odpowiedzialność za trwanie tymczasowego aresztowania spoczywa na właściwych instancjach sądowych, które w myśl postanowień § 94 reg. kar. czuwać winny nad tem, by niezwłocznie, w miarę ustania przyczyn, uzasadniających areszt, uchylić odnośne postanowienie.

Dotyczy to także okresu następującego po zapadnięciu wyroku skazującego w pierwszej instancji, co jednak w większości wypadków, — jak to stwierdza statystyka więźniów śledczych, — nie bywa przestrzegane, skutkiem czego mimo ustania w tym właśnie czasie przyczyn aresztowania, postanowienia o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego częstokroć pozostają bez zmiany.

Powołane na wstępie spostrzeżenia co do nadmiernej liczby osób tymczasowo aresztowanych, przebywających w więzieniach, uzasadniają przypuszczenie, że nie wszystkie władze wymiaru sprawiedliwości przestrzegają powołanych wyżej przepisów, jak również, że wbrew postanowieniu § 82 ust. 2 reg. kar. nie traktują one spraw aresztanckich, jako szczególnie pilnych i nie zwracają uwagi na to, by o ile możności przyspieszyć ich ukończenie.

Taki stan rzeczy wskazuje, że osoby powołane do nadzoru nad czynnościami sądów i prokuratur (art. 65, 70, 235, § 1 pkt. c)) nie zawsze zdają sobie dostatecznie sprawę z odpowiedzialności, jaka ciąży na nich za prawidłowy i sprawny tok czynności w podległych im sądach i prokuraturach (§ 54 reg. og., § 31 reg. prok.).

Obowiązkiem kierowników sądów i prokuratur jest czuwanie w ramach służących im uprawnień nadzorczych zarówno nad prawidłowym stosowaniem przepisów ustawowych jak i nad terminowym załatwianiem spraw.

Dla usunięcia skutków zaniedbań w tej dziedzinie zarządzam, aby wszyscy kierownicy sądów i prokuratur przejrżeli akta wszystkich prowadzonych w podległych im sądach i prokuraturach spraw aresztanckich z udziałem właściwych sędziów i prokuratorów, celem stwierdzenia, czy w sprawach tych nie zaszyły uchybienia pod względem właściwego i śpiesznego ich załatwienia.

W szczególności prokuratorzy winni we wszystkich sprawach, w których okoliczności na to pozwalają bądź spowodować wydanie zarządzenia co do zmiany środka zapobiegawczego względem aresztowanych, o ile chodzi o sprawy, będące w toku dochodzeń, bądź też polecić złożenie wniosku o uchylenie lub złagodzenie środka zapobiegawczego, o ile chodzi o sprawy pozostałe.

Kierownicy sądów w sprawach, gdzie są aresztowani winni, — nie wkraczając w dziedzinę zastrzeżoną orzecznictwu — zbadać prawidłowość i szybkość załatwienia sprawy, żądając w miarę potrzeby wyjaśnień z powodu dostrzeżonych uchybień (§ 58 reg. og.).

O wyniku przeprowadzonych czynności i wydanych zarządzeniach zechcą kierownicy sądów i prokuratur złożyć sprawozdanie najpóźniej w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego okólnika, przyczem naczelnicy sądów grodzkich sprawozdania swe winni kierować na ręce prezesów sądów okręgowych, którzy po opracowaniu wszystkich nadesłanych sprawozdań, oraz sprawozdania z odnośnego sądu okręgowego, prześlą sprawozdanie łączne bezpośrednio do Ministerstwa Sprawiedliwości, a odpis sprawozdania właściwemu prezesowi sądu apelacyjnego; prokuratorzy sądów okręgowych sprawozdania swe prześlą w drodze służbowej.

W sprawozdaniach tych należy między innymi podać ilość osób tymczasowo aresztowanych, pozostających w więzieniu w sprawach będących w toku w danym sądzie, u sędziego śledczego lub w prokuraturze w dniu 1 stycznia 1931 r. oraz w dniu 1 kwietnia 1931 r.

Celem wzmocnienia stałego nadzoru nad tokiem spraw aresztanckich zarządzam ponadto, aby kierownicy sądów i prokuratur, poczynawszy od dnia 1 lipca 1931 r. w pierwszych dniach każdego kwartału przeglądali wykazy osób zaaresztowanych (§§ 313 — 315 reg. kar., § 174 pkt. 9 reg. prok.) i w sprawach, w których dłuższe trwanie tymczasowego aresztowania nasuwałoby wątpliwości co do sprawnego i celowego toku postępowania, żądali wyjaśnień a w razie potrzeby wydawali niezwłocznie odpowiednie zarządzenia.

Przeprowadzający kontrolę stwierdzi jej dokonanie przez umieszczenie swego podpisu pod ostatnią pozycją wpisu, jaką znalazł w wykazie aresztowanych.

Warszawa, dnia 27 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

P R Z E P I S Y

dla komorników jako specjalnych poborców w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, wydane przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 1. Komornicy oprócz przypadających im należności własnych i należności na rzecz osób trzecich, egzekwują stanowiące dochód Skarbu Państwa należności sądowe (opłaty, koszty i grzywny), tudzież pobierają gotówkę na koszty ogłoszeń i na zakup znaczków sądowych z tytułu opłat kancelaryjnych i od podań oraz znaczków stemplowych.

§ 2. Komornicy zapisują pobrane sumy w dniu otrzymania do księgi pieniężnej (wzór Nr. 1) według kolejności wpływu i wydają kwit, odcięty z księgi pieniężnej, na każdą wpłaconą im sumę bez żądania ze strony płatnika. Na kwicie, który należy pisać atramentem, zaznacza się pozycję księgi pieniężnej i wyciska się pieczęć urzędową komornika. Zepsuty kwit należy przekreślić i pozostawić w księdze.

Na sumy, pobierane poza siedzibą komornika, komornik wydaje pokwitowanie z kwitarjusza (wzór Nr. 2), zaopatrzone pieczęcią urzędową komornika, odnośny zaś kwit z księgi pieniężnej po zaznaczeniu na nim pozycji tej księgi dołącza do akt, zamieszczając w aktach adnotację o wydaniu pokwitowania z kwitarjusza.

W razie otrzymania pieniędzy pocztą kwit z księgi, zaopatrzone pozycją tej księgi, również dołącza się do akt z właściwą adnotacją w aktach.

§ 3. Przy przyjmowaniu opłat kancelaryjnych i od podań oraz opłat stemplowych komornicy obowiązani są kierować się właściwymi przepisami o wymiarze odnośnych opłat; za otrzymaną gotówkę niezwłocznie wykupują znaczki sądowe, względnie stemplowe, naklejają je na odnośnych pismach i kasują przez przekreślenie znaczków nakrzyż atramentem, tak aby końce kresek przechodziły na papier. Nadto należy na znaczkach zaznaczyć datę skasowania, a obok znaczka wypisać sumę, na jaką skasowano znaczki, oraz położyć podpis kasującego.

Komornicy wymierzają należności własne na podstawie taksy dla komorników (rozp. Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 689), sumy zaś na ogłoszenia pobierają według rzeczywistego kosztu.

§ 4. Kwoty, pobrane na rzecz osób trzecich, komornicy wydają bezpośrednio osobie interesowanej w dniu pobrania, a najdalej następnego dnia powszedniego. Interesant kwituje odbiór w księdze pieniężnej w rubryce 15 (uwagi), wymieniając słowami otrzymaną kwotę.

W razie, gdyby wypłata nie mogła nastąpić bezpośrednio, komornicy w dniu pobrania, a najdalej dnia następnego, mają wysłać gotowiznę na koszt osoby interesowanej przekazem pocztowym za „zwrotnem poświadczeniem wypłaty”. Dowód nadania i nadesłane przez pocztę zwrotne poświadczenie wypłaty stanowią łącznie dowód wypłaty i powinny być zaopatrzone odnośną pozycją księgi pieniężnej.

Kwoty, zwrócone przez pocztę z powodu niemożności doręczenia adresatowi, komornicy zapisują w księdze pieniężnej pod nową pozycją i w tym samym dniu, a najdalej dnia następnego, wnoszą do kasy skarbowej na rachunek sum depozytowych do dyspozycji właściwego w danej sprawie sądu. Również kwoty, które w myśl art. 956 u. p. c. nie mogą być wydane osobie interesowanej, lecz mają być zatrzymane do dyspozycji sądu, należy w powyższym terminie wpłacić do kasy skarbowej na rachunek sum depozytowych.

Wpłaty powyższych kwot do kasy skarbowej skuteczniają komornicy bezpośrednio zapomocą deklaracji płatniczej albo za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności przy użyciu blankietu nadawczego. W deklaracji płatniczej względnie na blankiecie nadawczym należy podać przeznaczenie wpłaconej sumy, sygnaturę akt i sąd, do którego dyspozycji składa się sumę depozytową.

Sumy, przypadające osobom trzecim, mogą komornicy wpłacać również do Pocztovej Kasy Oszczędności na konto czekowe danej osoby, o ile ona tego żąda i poda na piśmie numer konta czekowego oraz imię i nazwisko (firmę) właściciela konta. Odcinek blankietu nadawczego stanowi dowód wypłaty i służy do usprawiedliwienia odnośnego rozchodu księgi pieniężnej.

Należności sądowe, stanowiące dochód Skarbu Państwa, komornicy wpłacają w dniu ściągnięcia, a najdalej dnia następnego, według poszczególnych spraw na konto czekowe w P. K. O. właściwego w danej sprawie sądu. Na odpowiednim odcinku blankietu nadawczego należy wskazać nazwiska dłużników, sygnaturę akt, ściągnięte od dłużników poszczególne kwoty i tytuły dochodu budżetowego.

Na kwitach kasy skarbowej, względnie na pocztowych dowodach wypłaty (odcinki blankietów nadawczych), należy zamieścić odnośne pozycje księgi pieniężnej.

Przypadające komornikom należności (taksa, diety, koszty podróży) i wydatki na ogłoszenia zapisuje się w księdze pieniężnej po wykonaniu wszystkich czynności, na które pobrano zaliczkę w tej sprawie.

§ 5. Nadwyżkę pobranej przez komornika sumy należy zwrócić osobie interesowanej z chwilą zakończenia czynności egzekucyjnej, stosując przepisy § 4.

Gdyby podlegająca zwrotowi suma, po potrąceniu kosztów przesyłki (koszty przekazu pocztowego, opłata pocztowa za przesłanie, opłata za zwrotne poświadczenie wypłaty), nie przewyższała kwoty 20 gr, nie należy jej wysłać pocztą osobie interesowanej, ani składać do depozytu sądowego, lecz należy ją przelać na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości (różne dochody), o ile nie zostanie podjęta w ciągu danego okresu budżetowego bezpośrednio przez osobę interesowaną, względnie wpłacona na jej konto czekowe. W tym celu należy powyższe drobne nadwyżki kosztów egzekucyjnych za dany okres budżetowy, przed dokonaniem rocznego zamknięcia księgi pieniężnej, wpłacić do kasy skarbowej na rachunek dochodów budżetowych właściwego sądu okręgowego, zamieszczając o tem odpowiednią adnotację pod zamknięciem księgi pieniężnej i dołączając do księgi odnośny dowód wypłaty. Zapisane w ten sposób na dochód Skarbu Państwa sumy mogą być zwrócone na żądanie osoby interesowanej przy zastosowaniu § 51 przepisów rachunkowo - kasowych.

§ 6. Księga pieniężna zakłada się na każdy okres budżetowy. Rubryki 5, 12 i 13 sumuje się miesięcznie po upływie trzech dni miesiąca następnego, pozostałe zaś rubryki (6 — 11) z końcem okresu budżetowego. W rubrykach 5, 12 i 13 pod sumami miesięcznymi wykazuje się ogólne sumy od początku okresu budżetowego. Przy sumowaniu księgi należy wykazywać na każdej stronie sumy „z przeniesienia” i „do przeniesienia”.

Sumy, niewydane z końcem okresu budżetowego, przenosi się poszczególnymi pozycjami do księgi pieniężnej na następny okres budżetowy z powołaniem wzajemnych pozycji.

Księga pieniężna powinna być ponumerowana, zesnurowana, zaopatrzona pieczęcią lakową, oraz zaświadczona co do ilości ponumerowanych i zesnurowanych kart przez właściwego naczelnika sądu grodzkiego.

Podskrobywania w księdze pieniężnej, jak również w dowodach kasowych, są niedopuszczalne. Cyfry lub wyrazy, zapisane mylnie, należy przekreślić czerwonym atramentem i nad niemi wpisać tymże atramentem cyfry lub wyrazy właściwe. Dokonane sprostowanie powinno być zaświadczone podpisem komornika.

§ 7. W razie czasowej przerwy w urzędowaniu komornika z powodów, przewidzianych w ustępie pierwszym § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 942), komornik winien księgę pieniężną zamknąć i oddać protokólnie swemu zastępcy. W razie zmiany komornika w wypadkach, omówionych w ustępie drugim § 4 powyższego rozporządzenia, naczelnik sądu grodzkiego deleguje urzędnika sądowego do zamknięcia księgi pieniężnej i protokólnego jej oddania następcy. Dokonanie tych czynności powinno być stwierdzone w księdze pieniężnej.

§ 8. Na podstawie księgi pieniężnej komornicy sporządzają miesięczne sprawozdania według wzoru Nr. 3 i składają je w terminie do dnia 25 miesiąca następnego właściwym naczelnikom sądów grodzkich.

Do sprawozdania za ostatni miesiąc okresu budżetowego komornicy dołączają zestawienie obrotów kosztów egzekucyjnych według wzoru Nr. 4.

§ 9. Wraz ze sprawozdaniem za ostatni miesiąc okresu budżetowego komornicy przesyłają naczelnikowi sądu grodzkiego również księgi pieniężne wraz z dowodami. Naczelnicy sądów grodzkich, po zbadaniu i zaopatrzeniu ksiąg odpowiednią klauzulą, datą i własnym podpisem, przesyłają je wraz z dowodami i miesięcznymi sprawozdaniami prezesom właściwych sądów okręgowych w terminie trzech miesięcy po upływie okresu budżetowego. Księgi te, po dokonaniu cenzury, o czym należy w nich zamieścić stosowną wzmiankę, sądy okręgowe przechowują w swoich składnicach do dyspozycji izb kontroli.

§ 10. Powołany do wykonywania nadzoru nad komornikami naczelnik sądu grodzkiego (§ 3 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 24 grudnia 1928 r.), obowiązany jest przynajmniej dwa razy do roku przeprowadzić rewizję czynności i ksiąg komorników, stosownie do wyników rewizji wydać odpowiednie zarządzenia i o zarządzeniach tych z dołączeniem protokołu rewizji zawiadomić prezesa sądu okręgowego, który stosownie do potrzeby wydaje dalsze zarządzenia.

O rewizjach, dokonanych tak przez naczelników sądów grodzkich, jak i przez przełożonych prezesów sądów, organ rewidujący zamieszcza w księgach odpowiednią klauzulę.

§ 11. Przepisy niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r. Z tym dniem uchyla się przepisy dla komorników z dnia 10 marca 1930 r. (Dz. Urz. Nr. 6, str. 126), oraz okólnik Nr. 1583/II.GS/30 z dnia 3 listopada 1930 r. (Dz. Urz. Nr. 21, str. 454).

Warszawa, dnia 24 marca 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

Wzór Nr. 1.

KSIĘGA PIENIĘŻNA.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	
Nr. bieżący	Data otrzymania pieniędzy	Nr. bieżący reperitorium	Od kogo pobrano wplaconą sumę	Suma pobrana	Taksa	Diety	Koszty podróży	Wydano na ogłoszenia	Zwrócono płatnikowi	Zatrzymano celem wpłaty do Skarbu Państwa z końcem okresu budżetowego	Wydano (przesłano pocztą) osobom trzecim wzgl. złożono do depozytu sądu	Wplacono jako dochody budżetowe do kasy sądowej	Data wydania sum z rubr. 10, 12 i 13	Uwagi i pokwitowanie z odbioru sumy wypłaconej bezpośrednio osobie trzeciej (rubr. 10 i 12)	Kwit na sumę pobraną (do odcięcia)	Nr. dnia przyjęto od w sprawie gr. Zł. gr. wyrażnie Nr. akt Skasowano znaczków na Zł. gr. Kom. Sąd.

K W I T A R J U S Z .

Wzór Nr. 2.

Nr. akt	Pokwitowanie (z kwitarjusza) Nr. akt
Przyjęto od	Dnia
Zł gr	przyjęto od
znaczkę zł gr	w sprawie
Dnia	zł gr wyraźnie
Poz. ks. pieniężn.	Skasowano znaczków zł gr
	Kom. Sąd.

Wzór Nr. 3.

Komornik Sądu Grodzkiego w

(nazwisko i imię)

Nr.

S P R A W O Z D A N I E

o obrotach pieniężnych za miesiąc

T R E Ś Ć	Suma pobrana	Wypłacono osobom trzecim wzgl. złożono do depozytu sądu	Wpłacono do kasy sądowej na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości	Pozostaje u komornika tytułem zaliczek na koszty egzekucyjne	Z ł o t e i g r o s z e	
Pozostałość z ubiegłego okresu budżetowego .						
Od początku okresu budżetowego do miesiąca sprawozdawczego						
W miesiącu sprawozdawczym						
Razem						

Panu Naczelnikowi Sądu Grodzkiego

w

przedstawiam.

Dnia

Komornik

Wzór Nr. 4.

Komornik Sądu Grodzkiego w

(nazwisko i imię)

Nr.

Z E S T A W I E N I E

obrotów kosztów egzekucyjnych za okres budżetowy

Według zamknięcia rocznego księgi pieniężnej z rocznej sumy Zł..... gr....., pobranej na koszty egzekucyjne, przypada na:

należność komornika: taksza Zł..... gr.....

diety Zł..... gr.....

koszty podróży. Zł..... gr.....

razem Zł..... gr.....

koszty ogłoszeń Zł..... gr.....

nadwyżki:

zwrócono płatnikom Zł..... gr.....

wpłacono do Kasy Skarbowej na dochód budżetowy Sądu Okręgowego w..... Zł..... gr.....

Ogółem. Zł..... gr.....

Dnia

Komornik

K O M U N I K A T**w sprawie zmiany adresu Biura Ekspertyz Państwowych Zakładów Graficznych.****Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.**

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 13 lutego 1931 r. Nr. D. II. 4231/1 zawiadamia, że Biura Ekspertyz Państwowych Zakładów Graficznych, dokonywujące na podstawie przepisów o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych, walorów państwowych i innych państwowych znaków wartościowych (Monitor Polski Nr. 219 z r. 1927, poz. 560) ekspertyz na zlecenie władz sądowych i administracyjnych, z dniem 1 marca 1931 r. zostaje przeniesione z dotychczasowego lokalu przy Al. Jerozolimskiej Nr. 89 na ul. Markowską Nr. 18 (Praga).

K O M U N I K A T**w sprawie rozporządzenia Rządu Z. S. R. R. o trybie podpisywania umów i wydawania pełnomocnictw na dokonywanie operacji handlu zagranicznego.**

Niniejszem podaje się do wiadomości, że w Zbiorze Ustaw i Rozporządzeń Rządu Robotniczo-Włościańskiego Związku S. R. R. z dnia 4 grudnia 1930 r. Nr. 56 Oddział Pierwszy ukazało się następujące

Rozporządzenie Centralnego Komitetu Wykonawczego i Rady Komisarzy Ludowych

o trybie podpisywania umów i wydawania pełnomocnictw na dokonywanie operacji handlu zagranicznego.

Centralny Komitet Wykonawczy i Rada Komisarzy Ludowych Związku S. R. R. postanawiają:

I.

1. Umowy w sprawach handlu zagranicznego, zawierane zagranicą przez przedstawicielstwa Związku S. R. R. i ich oddziały, wydawane przez nie zagranicą weksle, wszelkiego rodzaju zobowiązania pieniężne i pełnomocnictwa są ważne tylko pod warunkiem podpisania ich przez dwie osoby. Jedną z tych osób winien być przedstawiciel handlowy, jego zastępca, lub kierownik oddziału przedstawicielstwa handlowego, upoważniony przez przedstawiciela handlowego, a drugą jedna z osób, wchodzących w skład danego przedstawicielstwa handlowego, wymienionych w specjalnym spisie, zatwierdzonym przez Ludowego Komisarza Handlu Zagranicznego i Wewnętrznego Związku S. R. R. i przedstawianym Radzie Komisarzy Ludowych Związku S. R. R.

Spis osób, mających prawo podpisywania zobowiązań w imieniu, przedstawicielstw handlowych Związku S. R. R. i ich oddziałów, komunikuje się rządowi państwa, w którym znajdują się przedstawicielstwa handlowe lub ich oddziały i podaje się do powszechnej wiadomości w odpowiednim organie prasy tego państwa.

2. Umowy w sprawach handlu zagranicznego, zawierane przez sowieckie organizacje gospodarcze, korzystające z prawa samodzielnego wyjścia na rynek zagraniczny, jak również wydawane przez nie weksle, wszelkiego rodzaju zobowiązania pieniężne i pełnomocnictwa są ważne tylko w razie podpisania ich przez dwie osoby, które otrzymały specjalną plenipotencję od zarządu organizacji (art. 3).

3. Wszelkiego rodzaju czynności w imieniu organizacji gospodarczych, dotyczące handlu zagranicznego mogą być dokonywane nie inaczej, jak na zasadzie specjalnych plenipotencji. Te plenipotencje wydaje się za każdorazowym specjalnym zezwoleniem Ludowego Komisariatu Handlu Zagranicznego i Wewnętrznego Związku S. R. R., a w razie wydania plenipotencji zagranicą — za zezwoleniem właściwych przedstawicielstw handlowych Związku S. R. R.

U w a g a: Bank Państwa nie potrzebuje zezwolenia Ludowego Komisariatu Handlu Zagranicznego i Wewnętrznego oraz przedstawicielstw handlowych Związku S. R. R. na wydanie takich plenipotencji.

4. Wydając zezwolenie (art. 3), Ludowy Komisariat Handlu Zagranicznego i Wewnętrznego Związku S. R. R. i przedstawicielstwa handlowe Związku S. R. R. mają prawo określać rozmiar pełnomocnictw, które mogą być udzielane na zasadzie tych plenipotencji.

5. Plenipotencje na dokonywanie operacji w sprawach handlu zagranicznego powinny być zaświadczone w trybie notarialnym. Zaświadczenie to może być dokonywane przez notariusza tylko w razie, gdy na plenipotencjach znajduje się zezwalający napis Ludowego Komisariatu Handlu Wewnętrznego i Zagranicznego Związku S. R. R. lub przedstawicielstwa handlowego.

Tenże tryb ma zastosowanie przy cesji plenipotencji.

6. Plenipotencje, umowy, weksle, zobowiązania pieniężne i wszelkiego rodzaju czynności, dotyczące handlu zagranicznego, sporządzane z naruszeniem zasad, wyłożonych w poprzednich artykułach, są nieważne.

II.

7. Z chwilą wydania niniejszego rozporządzenia uchyla się rozporządzenie Centralnego Komitetu Wykonawczego i Rady Komisarzy Ludowych Z. S. R. R. z dnia 31 lipca 1929 r. o trybie udzielania plenipotencji na dokonywanie operacji w sprawach handlu zagranicznego (Zb. Praw Zw. S. R. R. z r. 1929 Nr. 50, poz. 448).

K O M U N I K A T**w sprawie podziału m. Lublina i powiatu lubelskiego na rewiry egzekucyjne.**

Prezes sądu okręgowego w Lublinie ustalił z dn. 15 marca 1931 r. podział m. Lublina i pow. lubelskiego na rewiry egzekucyjne w sposób następujący:

I rewir obejmuje terytorjum strony południowej m. Lublina za torem kolejowym, prowadzącym z Warszawy do Kowla oraz sprzedaż nieruchomości, położonych na terenie okręgu sądu okręgowego w Lublinie.

Rewir ten powierzono komornikowi Stefanowi Steinbrichowi.

II rewir obejmuje terytorjum m. Lublina ze strony południowo-zachodniej, okrażone ul. Al. Racławickimi, Krakowskim Przedmieściem numerami parzystymi, Królewską numery nieparzyste, Zamojską numery nieparzyste i Fabryczną numery nieparzyste do toru kolejowego.

Rewir ten powierzono komornikowi Władysławowi Tyborowskiemu.

III rewir obejmuje: północno-zachodnie terytorjum m. Lublina, okrażone ulicami: Al. Racławickimi, Krakowskim Przedmieściem numery nieparzyste do ul. Nowej, targiem za magistratem, Lubartowską numery parzyste i Szosą Lubartowską.

Rewir ten powierzono komornikowi Jerzemu Sankowskiemu.

IV rewir obejmuje północno-wschodnią część terytorjum m. Lublina okrażoną ulicami: Szosą Lubartowską, Lubartowską numery nieparzyste, Nową, Placem Łokietka, Królewską numery parzyste, Zamojską numery parzyste, Fabryczną numery parzyste do toru kolejowego na linii Kowel.

Rewir ten powierzono komornikowi Grzegorzowi Auderskiemu.

V rewir obejmuje gminy: Mełgiew, Brzeziny, Jaszczów, Piaski, Bychawę, Krzczonów, Piotrków i Piotrowice.

Rewir ten powierzono komornikowi Antoniemu Modzelewskiemu.

VI rewir obejmuje gminy: Jastków, Konopnicę, Zemborzyce, Wólkę, Bełżyce, Chodel, Niedrzwicę, i Wojciechów.

Rewir ten powierzono komornikowi Franciszkowi Antosiewiczowi.

K O M U N I K A T

w sprawie przekazywania obiektów, stanowiących własność Skarbu Państwa.

Do wiadomości władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa, w uzupełnieniu komunikatu ogłoszonego w Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr. 14/1930 r.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 9 lutego 1931 r. L. D. III. 3577/1/30. W sprawie przekazywania obiektów, stanowiących własność Skarbu Państwa.

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw

w/m.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 17 maja 1930 r. L. D. III. 1250/1/30 w sprawie przekazywania obiektów, stanowiących własność Skarbu Państwa, Ministerstwo Skarbu oświadcza, że zasada odpłatności, zastosowana w powołanym okólniku do państwowych przedsiębiorstw skomercjalizo-

wanych, wydzielonych z administracji państwowej na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195), rozciągnięta zostaje również i na przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe” w związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 641), wyodrębniającem z ogólnego majątku Skarbu Państwa cały majątek, oddany przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe”.

Uzupełnienie do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 5/26).

Nazwa sądu	Zaliczka	Właściwa kasa skarbową	U w a g i
Sąd grodzki w Krzepicach Wydział Zamiejscowy sądu okr. Piotrków w Częstochowie	1.000 2.000	w Częstochowie „	dotychczas 700 1.000
Sąd grodzki w Radziejowie	1.600	„ Aleksandrowie	„ 1.200
„ „ „ Pruzanie	600	„ Pruzanie	„ 300
„ „ „ Dąbrowie			
„ „ „ Górniczej	3.000	„ Sosnowcu	„ 1.000
„ „ „ Kutnie	4.000	„ Kutnie	„ 1.500
„ „ „ Niewachlowie	500	„ Kielcach	„ 300
„ „ „ Kaliszu	3.000	„ Kaliszu	„ 2.000
„ „ „ Dubnie	1.000	„ Dubnie	„ 500
„ „ „ Ejszyszkach	1.000	„ Lidzie	„ 750

BIBLIOGRAFJA.

Nakładem Biura Studiów Ministerstwa Poczty i Telegrafów ukazały się następujące dwie prace:

1. Przepisy dyscyplinarne dla funkcjonarjuszów państwowych (ustawa z 17 lutego 1922 r.).

2. Przepisy emerytalne dla funkcjonarjuszów państwowych.

Przepisy te mają zastosowanie nie tylko do funkcjonarjuszów Ministerstwa Poczty i Telegrafów, lecz równocześnie dotyczą i ogółu funkcjonarjuszów państwowych, a to ze względu na swoją treść o charakterze ogólnym.

Prace te zawierają zbiór wszystkich przepisów zasadniczych i interpretacyjnych do chwili obecnej, a ponadto w przepisach dyscyplinarnych podane zostały przy odnośnych artykułach wyciągi z kodeksu postępowania karnego przez podanie tych artykułów postępowania karnego, które mają zastosowanie do postępowania dyscyplinarnego — w przepisach zaś emerytalnych podane zostały oprócz samej ustawy — rozporządzenia dodatkowe, okólniki Ministerstwa Skarbu, wzory i t. p.

Cena przepisów dyscyplinarnych ustalona została na 2 zł 50 gr — przepisów emerytalnych na 3 zł 50 gr. Nabyć można w Ministerstwie Poczty i Telegrafów oraz w większych urzędach pocztowych.

SPROSTOWANIA.

W Nr. 7 Dziennika Urzędowego z dnia 1 kwietnia 1930 r. na str. 233 w wierszu 32 od dołu

zamiast:

108. Sąd grodzki w Bodzentynie 51.247

winno być:

108. Sąd grodzki w Bodzentynie 31.247.

W okólniku Nr. 1551/II.A./30 w sprawie postępowania przed sądami w sprawach o przestępstwa skarbowe, zamieszczonym w Nr. 13 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1930 r. na str. 341 w ustępie przedostatnim w zdaniu czwartym (wiersz 23 od dołu stronicy) po wyrazie „żądania” należy umieścić wyrazy „w terminie siedmiodniowym” a po wyrazach „drogę sądową” w nawiasie zamiast słów „art. 113 ust. 2 o podatku przemysłowym” winno być: „art. 618 § 1 k. p. k.”. W tymże ustępie w zdaniu piątym (wiersz 19 od dołu stronicy) po słowie „terminu” zamiast słów „w art. 113 ustawy o podatku przem.” winno być „w art. 618 § 1 k. p. k.”.

W tytule rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wydanego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izłą Kontroli o kasach sądowych, zamieszczonego w Nr. 5 Dziennika Urzędowego z dn. 1 marca 1931 r. na str. 35 należy datę: „25 lutego 1930 r.” sprostować na: „25 lutego 1931 r.”.